

LIBRIS

We know

books

CHRISTINA DODD

Vraja unui sărut

Traducere din limba engleză
BIANCA MATEESCU

1

Londra, 1806

Trăsura aparținând ducesei de Magnus se opri în fața casei impunătoare din Berkley Square, iar din ea coborî o impoastoare.

Mantia de călătorie a impoastoarei era lungă și groasă și ascundea niște haine de călătorie simple, modeste și închise la culoare. La fel ca ducesa, femeia era înaltă și cu forme voluptuoase și vorbea cu același accent aristocratic caracteristic acesteia. Își purta părul negru prins spre spate, ca să nu-i acopere fața. Din nou, la fel ca ducesa.

Cu toate acestea, diferențele erau mai mult decât evidente pentru cineva cu privire pătrunzătoare. Impoastorea avea un chip mai dulce și mai rotunjit, dominat de niște ochi mari și albaștri, tulburător de liniștiți. Vocea ei era răgușită, caldă, profundă. Mâinile i se odihneau calm pe talie și mișcărilor sale erau de o grație senină, nu aveau nicidecum siguranța aspră a ducesei. Nu zâmbea prea ușor și nici nu se încrunta prea ușor. Și niciodată nu râdea cu o glorioasă libertate. Într-adevăr, părea să cântărească fiecare emoție înainte să o lase să iasă la suprafață, de parcă la un moment dat în trecut fiecare picătură de impulsivitate din ființa ei fusese înăbușită. Nu se putea spune că era morocănoasă, dar era atentă, liniștită și mult prea tăcută.

Da, o persoană cunoscătoare ar fi recunoscut imediat diferențele dintre ducesă și impoastoare. Însă, din fericire pentru domnișoara Eleanor Madeline Anne Elizabeth de Lacy, nici o astfel de persoană nu era prezentă în acel moment în Londra, cu excepția grăjdarului, a vizitiilor și a lacheilor. Iar aceștia erau complet devotați verișoarei ei, adevărata ducesă, și lui Eleanor, însoțitoarea sa. Nu ar fi trădat niciodată misiunea lui Eleanor.

Nu i-ar fi spus niciodată adevărul domnului Remington Knight.

I se strânse inima când majordomul cu chip neînduplecat al domnului Remington Knight făcu anunțul în foaierea mare.

– Excelența Sa, ducesa de Magnus.

Reacția ei la o prezentare atât de formală fu impulsul de-a privi în jur după verișoara ei. Dacă Madeline ar fi fost acolo! Dacă nu s-ar fi sustras de la aceea misiune pentru o îndatorire mai importantă!

Dacă Eleanor n-ar fi acceptat să se dea drept ea...

În celălalt capăt al încăperii, un lacheu în livrea făcu o plecăciune, apoi dispăru pe o ușă deschisă. După o clipă, se întoarse și-i făcu un semn din cap majordomului.

Majordomul se întoarse spre Eleanor și declară:

– Domnul este ocupat, dar vă va primi curând. Între timp, doamnă, eu sunt Bridgeport. Pot să vă iau mantia și boneta?

Deși era trecut de prânz, pâcla de afară diminuase lumina soarelui, transformând-o într-o nuanță spălăcită de cenușiu. Lumina lumânărilor nu putea pătrunde în cotloanele întunecate ale foaierei casei domnului Knight, ce fusese construită parcă pentru a dovedi fără urmă de îndoială bogăția proprietarului.

Nările femeii tremurară disprețuitor.

Bridgeport tresări puțin, de parcă s-ar fi așteptat să se năpustească asupra lui, luându-l drept un substitut al stăpânului său.

Firește că domnul Knight cumpăraseră acea casă. Voia ca toată lumea să știe că era putred de bogat. La urma urmei, nu era decât un american parvenit care visa să dobândească un titlu prin căsătoria cu cineva de rang.

Cu toate acestea, intrarea era decorată cu mult bun-gust, cu draperii de catifea brodate cu aur și cu o abundență de cristale și oglinzi fațetate. Eleanor se alină cu gândul că domnul Knight o cumpăraseră astfel și că, chiar în acel moment, plănuia să o ciopârțească și să o poleiască în aur în manieră chinezească, într-un stil la fel de vulgar – gura lui Eleanor tresări de amuzament –, la fel de vulgar cum i-ar fi plăcut însuși prințului de Wales.

Bridgeport se relaxă și reveni la atitudinea sa impasibilă.

O urmărea mult prea îndeaproape. Oare pentru că o credea ducesa? Sau pentru că așa îl instruiseră stăpânul său?

Își scoase boneta, apoi mănușile. Le așeză în boneta închisă la culoare, apoi i le înmână majordomului fără să trădeze nici cea mai mică urmă de neliniște. La urma urmei, de ce ar fi arătat orice emoție, cât de mică? N-ar fi fost decât o dovadă în plus că, deși Eleanor călătorise prin toată

Europa sfâșiată de război ca însoțitoare a ducesei, nu reușise să dobândească verva și siguranța caracteristice fiecărei mișcări a lui Madeline. Acest lucru nu se datora lipsei de experiență – cele două femei trecuseră prin multe încercări, ci faptului că – oftă când îi permise majordomului să-i ia mantia – Eleanor era timidă din fire. Nu-și amintea vreun moment în care țițetele tatălui ei să nu o fi lăsat paralizată de frică sau când privirea amenințătoare a mamei sale vitrege să n-o fi transformat într-o budincă tremurătoare. Tocmai acestea erau motivele pentru care Eleanor se educase să păstreze o aparență senină; poate că era lașă, dar nu avea nici un motiv să anunțe fățiș acest lucru.

– Dacă ați vrea să mă urmați în salonul mare, Excelență, voi comanda aperitive, zise Bridgeport. Probabil sunteți obosită după călătoria lungă.

– Nu a fost chiar atât de lungă. Eleanor îl urmă pe ușa înaltă din stânga. Noaptea trecută am poposit la hanul Red Robin și în dimineața asta am petrecut doar patru ore pe drum.

Impasibilitatea majordomului dispăru o clipă, lăsând loc unei expresii de groază.

– Excelență, dacă îmi permiteți o sugestie. Atunci când aveți de-a face cu domnul Knight, e mai bine să nu îi spuneți că nu i-ați îndeplinit instrucțiunile cu cea mai mare strictete.

Eleanor se opri din contemplarea încăperii elegante, ridică din sprâncene, imitând-o arogant pe verișoara ei, și îl privi pe majordom într-o tăcere rece.

Trebuie să fi funcționat, întrucât Bridgeport făcu imediat o plecăciune.

– Iertare, Excelență. Trimit numaidecât după ceai.

– Mulțumesc, zise Eleanor calmă. Aș dori și un aperitiv mai consistent.

Bănuia că domnul Knight avea de gând să o lase să aștepte, și trecuseră cinci ore de la micul-dejun.

– Bridgeport o lăsă pe Eleanor să-și examineze amănunțit închisoarea grandioasă.

Prin ferestrele înalte pătrundea lumina palidă a soarelui, iar lumânările aruncau o strălucire aurie plăcută asupra peretilor. Unul dintre ei era căptușit cu cărți până la plafonul aflat la aproape patru metri înălțime, iar mobilierul elegant avea un model auster cu dungi mov și crem. Covorul oriental avea un model floral albastru cu mov, pe fundal crem, iar din vasele orientale se aplecau timid trandafiri rubinii. Miresmele de legături de piele, garoafe proaspete și lemn uns se amestecau, dând naștere unui parfum familiar, pe care Eleanor îl considera specific britanic. Încăperea aceea fusese creată pentru a face un oaspete să se simtă în largul său.

Eleanor nu se putea simți în largul ei. Nu ar fi fost înțelept să fie atât de lipsită de vigilență, și adevărul era că simplul gând al întâlnirii cu domnul Knight îi provoca noduri în stomac. Dar nici nu intenționa să danseze după cum avea să cânte el. Fără îndoială, domnul Knight își imaginase că neliniștea ei urma să crească odată cu așteptarea.

Acest lucru era adevărat, dar nu voia să-l lase să vadă asta.

Cu un aer nepăsător, se duse către rafturile cu cărți și cercetă titlurile. Găsi acolo *Iliada* și *Odiseea* și pufni cu dispreț. Domnul Knight era un barbar din colonii și, prin urmare, un ignorant. Probabil că fostul proprietar lăsase acolo și cărțile. Sau poate că domnul Knight cumpărase chiar el cărțile, ca să simtă mirosul pătrunzător al copertelor lor.

Totuși, un titlu uzat îi atrase atenția – o carte de Daniel Defoe. *Robinson Crusoe* era un vechi prieten, așa că întinse mâna, încercând să scoată cartea din raftul de deasupra capului ei. Nu prea putea ajunge la cotorul cărții. Se uită în jur și zări o scară de bibliotecă. O trase mai aproape, se sui și luă triumfătoare cartea.

Cartea aceea fusese citită și răscită, întrucât se deschise imediat la pagina la care Robinson îl întâlnea pe Vineri. Era și pasajul preferat al lui Eleanor, și nu rezistă să nu citească primele câteva rânduri. Și următoarele câteva. Apoi pe următoarele, și tot așa.

Nu își dădu seama ce anume îi distrase atenția de la insula singuratică unde Robinson supraviețuia și cunoștea disperarea. Nu auzi nimic, dar o senzație ca o mângâiere blândă și caldă pe piele îi traversă șira spinării. Întoarse capul cu grijă, precum o pradă sub privirea unui prădător atent – și întâlni privirea domnului elegant care zăbovea la ușă.

În călătoriile ei întâlneau mulți bărbați remarcabili și fermecători, dar nici unul la fel de atrăgător ca acela – și, în același timp, fiecare dintre aceia fusese mai șarmant decât el. Bărbatul acela era ca o statuie aspră în alb și negru, făurită din granit masiv și visuri adolescente. Chipul său nu era frumos în adevăratul sens al cuvântului. Avea nasul strâmb și subțire, ochi cu pleoape greoaie, pomeți lați, proeminenți și adânciți. Dar emana un aer puternic și aspru, care o făcea pe Eleanor să-și dorească să se transforme într-un ghem mic tremurând și temător.

Apoi îi zâmbi, iar ei i se tăie răsuflarea de uimire.

Gura lui... gura lui splendidă și senzuală. Buzele lui late, prea late și groase, prea groase. Avea dinții albi, curați și puternici ca ai unui lup. Părea un om pe care rareori îl amuza ceva în viață. Cu toate astea, părea să fie amuzat de ea. Și atunci înțelese îngrozită că rămăsese cocoțată pe scară, citind una dintre cărțile lui, și că pierduse din vedere realitatea

LIBRIS

We know
books

gravă a situației în care se regăsea. Realitatea că era o impoștitoare trimisă acolo să-l domolească pe acest bărbat până la sosirea adevăratei ducese.

Să-l domolească? Pe el? Puțin probabil. Nimic nu l-ar putea domoli. Nimic cu excepția... ei bine, cu excepția a ceea ce-și dorea el. Și nu era atât de necugetată încât să creadă că știa ce era acel lucru.

Realitatea imediată era că, într-un fel sau altul, trebuia să coboare de pe scară și să pășească pe podea, iar astfel să nu-și expună gleznele privirii lui. Și nu era ca și când el nu s-ar fi uitat. Se uita la ea chiar în acel moment, studiindu-i silueta, cu o apreciere subtilă, dar cu atât mai impresionantă. Privirea lui aluneca de-a lungul șirei spinării ei, pe întregul spate și în jos pe picioare cu o asemenea intensitate, încât avu impresia că omul acela știa foarte bine cum arăta îmbrăcată doar în cămășută – și era o senzație extrem de tulburătoare.

Bun. Nu se putea holba la el în continuare. Închise cartea. Pe un ton care spera să sune cât mai senin cu putință, zise:

– Domnule Knight, mă răsfățam cu biblioteca dumitale formidabilă. „Foarte calm. Extrem de civilizată.“ Flutură mâna de-a lungul peretelui. Ai foarte multe cărți.

„Insidid.“

El nu zise nimic. Nu răspunse în nici un fel încercării ei de a iniția o conversație. Nici prin cuvinte, nici prin gesturi.

Tăcerea lui o făcu să ridice defensiv dintr-un umăr.

Încerca să o intimideze și făcea o treabă foarte bună. Chiar în momentul în care vru să mai spună ceva – nu știa ce anume, dar ceva care să zdrobească acea fiară și pretențiile sale –, bărbatul înaintă.

Știu imediat că îi găsisese denumirea corectă. Era o fiară. Se mișca precum o panteră care stătea la pândă, calm și cu pași mari – și se apropia de ea. Cu cât se apropia mai mult, cu atât părea mai mare – înalt și lat în umeri. Părea o forță a naturii, un munte masiv, o mare învolburată – sau o bestie, o bestie uriașă și nemiloasă care își ținea ghearele ascunse până când alegea să le folosească.

„Doamne, Madeline, în ce m-ai băgat?“ gândi impoștorea într-un moment de panică.

Apoi ajunse lângă ea. Eleanor se uită în jos la chipul lui, încadrat de un păr atât de deschis la culoare, încât părea o aureolă în jurul trăsăturilor sale aspre și tăbăcite. Se întrebă dacă în acel moment avea să folosească ghearele pe ea.

Întinse brațele și își înfășură mâinile mari în jurul taliei ei. Eleanor simți acea atingere ca pe căldura unui foc, după o iarnă lungă. Nu o mai

atinsese nici un bărbat. Cu siguranță nu o bestie de asemenea proporții epice – un om fără scrupule care își imagina că își putea cumpăra drumul spre culmile greu de pătruns ale înaltei societăți engleze. Și totuși, o atinsese, apăsându-și mâinile în carnea ei, ca și când i-ar fi luat măsura să vadă dacă se potrivea. După expresia lui, potrivirea i se păruse acceptabilă. Ba, mai mult de atât, plăcută.

Cât despre ea... simțurile ei îl absorbiră cu o ardoare care o făcu să se simtă rușinată și mulțumită în același timp. Constată că respira cu mare grijă, parcă temându-se că o răsuflare prea adâncă i-ar fi provocat o combustie spontană.

Parfumul lui îi spori disconfortul. Mirosea ca... oh, la fel ca aerul răcoros și proaspăt din vârful Alpilor. Ca o pădurice de cedru în Liban. Ca un bărbat care putea oferi plăcere... Dar oare de unde știa ea asta? Era la fel de pură și de castă precum zăpada proaspăt așternută și era probabil să rămână astfel până la sfârșitul zilelor.

Bărbații nu se căsătoreau cu însoțitoare de 24 de ani, care nu aveau zestre și nici șansa de a obține una.

Domnul Knight o strânse mai tare și o ridică de pe scară.

Eleanor scăpă cartea, neîncrezătoare. Încercă să o prindă. Aproape că își pierdu echilibrul.

Cartea ateriză zgomotos.

El îi aplecă trupul spre al său.

Clătinându-se și acționând după cum îi dicta instinctul, ea se prinse de umerii lui. Erau la fel de neclintiți și de puternici ca un bolovan pe timp de furtună.

Încet, treptat, îi permise să alunece pe el, ca și când ar fi fost un tobogan și ea un copil nevinovat. Totuși, nu se simțea ca un copil. Se simțea... ca o femeie – confuză, copleșită, plină de o dorință absurdă stârnită de un bărbat pe care nu-l mai văzuse până atunci. Dar despre care știa că era un ticălos de o îndrăzneală extraordinară. Ea, care avusese mereu grijă să se ferească de astfel de emoții!

Chiar înainte ca vârfurile picioarelor ei să atingă podeaua, el se opri și-i privi chipul.

Observă că ochii lui erau de un albastru pal – precum niște fărâme înghetate de cer. O tulburare prin franchetea lor și o complimentară generos, fără ca el să rostească un singur cuvânt.

Se îmbujoră. Știa foarte bine cât de repede se înroșea, și probabil în momentul acela avea obraji de un roșu aprins.

LBDIS

We know
books

Rușinată, intrigată și simțindu-se într-un pericol mai mare decât fusese vreodată, încercă să își imagineze ce-ar fi făcut ducesa în acea situație. Însă ducesa – directă, aspră și întreprinzătoare – nu s-ar fi găsit niciodată într-o situație atât de ingrată.

Domnul Knight zise apoi, cu voce joasă și răgușită, de seducător veteran:

–Excelență, bun-venit în casa mea!

O lăsa să alunece și ultimii centimetri rămași și apoi așteptă, de parcă voia să vadă dacă avea să fugă.

În schimb, ea făcu un pas în spate cu siguranța de sine caracteristică adevăratei ducese.

Înainte de a se retrage, mâinile lui zăboviră o clipă pe talia ei, iar de data aceasta în vocea lui se putea simți tăișul unei amenințări:

–Aștept cu nerăbdare ziua aceasta de mult, mult timp.

2

Dispăru orice confuzie pe care Eleanor o simțise în clipa în care îl văzuse pe domnul Knight. O disprețuia... Nu pe ea, ci pe Madeline... Iar verișoara ei nu-i oferise nici un fel de instrucțiuni despre cum să se poarte cu el. Îi spusese doar că era necesar să facă schimb de roluri – că Eleanor trebuia să se dea drept ducesă și să tragă de timp până când putea veni ea să lămurească acea încurcătură teribilă creată de tatăl ei, ducele.

La vremea aceea, lui Eleanor i se păruse o idee nebunească. Însă acum nu mai avea nici o îndoială că așa și era, pentru că nu avea nici cea mai mică idee cum să se comporte cu domnul Knight.

Ridicând cartea, el se uită la titlu.

– *Robinson Crusoe*. E una dintre cărțile mele preferate. De fapt, ăsta e exemplarul meu. Degetul său lung se plimbă pe cotorul cărții. E bine de știut că avem ceva în comun.

Ea nu voia să aibă nimic în comun cu omul acela.

O îngrijora faptul că știa și el asta, pentru că o observa – era un om rece, atrăgător și mult prea calm.

În cele din urmă, își puse mâinile în șolduri și, printr-un efort de voință, reuși să nu-și răsucescă degetele cu nervozitate.

– Nu cred că dumneata aștepti de prea mult timp să mă cunoști. Acum o lună nici nu știai de existența mea.

– Ba da. Știu de existența dumitale de opt ani, de când asociatul meu s-a întors din Anglia la Boston și mi-a spus că ducele de Magnus a fost binecuvântat cu o fiică. O fiică extrem de frumoasă. Așeză cartea înapoi pe raft, fără să aibă nevoie de scară. Asociatul meu nu a exagerat.

– Ei bine... Mulțumesc, zise Eleanor tulburată.

Chiar dacă vorbea despre Madeline, ea era cea la care se uita. Lăsând la o parte orice urmă de vanitate, știa că era atrăgătoare. Un englez

LIBRIS | We know books

nu foarte onorabil, care văzuse o ocazie de a seduce o fată drăguță, îi spusese că era mai frumoasă decât verișoara ei. Când o privea domnul Knight, acea mică flacăra aprinsă de atingerea lui începea să i se răspândească prin vene.

Flacăra aceea și căldura care o însoțea nu prevesteau nimic bun. *Absolut* nimic.

O luă apoi de brăț, atingându-i cotul și conducând-o cu răceală spre canapeaua micuță.

Oare cum putea o atingere atât de mică să o facă să simtă că acel bărbat era atât de hotărât să o aibă, încât avea să îndepărteze orice obstacol din calea sa?

O așeză, și, în clipa în care își retrase mâna, Eleanor se simți ușurată – și îngrijorată. Dacă domnul Knight era într-adevăr atât de nemilos pe cât credea ea, Madeline nu ar fi avut nici o șansă în fața lui.

Totuși, Madeline îi dăduse un mic sfat lui Eleanor. Îi spusese: „Oricând ai îndoieli, întrebă-te ce-aș face eu în situația respectivă. Apoi acționează“.

Madeline ar fi încercat să preia controlul situației. La fel va face și Eleanor.

– De ce mi-ai cerceta familia?

– Pentru că am nevoie de o soție.

Asta era. Miezul problemei – motivul pentru care Madeline hotărâse să vină la Londra. Pentru că tatăl ei, ducele de Magnus, un cartofor împătimit, nepăsător și șarmant, pariase mâna fiicei lui împotriva averii domnului Knight. Și Excelența Sa pierduse.

– Îmi închipui că ai fost destul de surprinsă când ți-a spus tatăl ducal că ești logodită. Domnul Knight ocolea canapeaua ca o panteră care se pregătea să ucidă. Cu mine.

Eleanor își cântări cu grijă cuvintele.

– Nu-mi imaginam nici un soi de logodnă.

– De ce nu? Domnul Knight torcea ca o pisică uriașă în timp ce se juca cu prada. Ești o tânără bogată cu un rang important. Cu siguranță ți-a trecut prin minte că va trebui să te căsătorești.

– Ducesa nu *trebuie* să se căsătorească, zise Eleanor cu o urmă din trufia lui Madeline. Ia singură deciziile.

– Nu mai e cazul. Îi apăru pe buze un zâmbet care-l făcea să arate ca un înger întunecat. Ducesa mă are pe mine să iau deciziile pentru ea.

Nu. Nu putea avea loc o asemenea căsătorie. Omul acela ar face-o nefericită pe Madeline cu expresia lui rece și autoritară și cu disprețul